

CARLES SALVADOR

✦ COORDIAL MENT ✦

CARLES SALVADOR

CORDIAL MENT

p o e m e s

VALENCIA

1943

El gessamí, floreta de cinc puntes
bé saps lluir al pit que em lleva el son.

El seu càlid perfum personalisa
les teues amples sines de claror

que, com la flor, són càlides i vives.
Del gessamí el perfum han pres i el to.

Recolzat a les sines, el sospir
respirava la flaire de l'Amor.

Si et mire els ulls que em mirèn els veig sempre curulls
d'aquelles recordances que tenen els teus ulls :

(paraula amorosida que té el dringar de l'or,
el flam diví que encisa l'afecte que no mor,

la dolça embriaguesa del viure amb plenitud
i el cant que se renova i el gest no mai retut).

Si et mire els ulls que em mirèn curulls els veig d'Amor:
si van vestits de negre relluu més la tendror.

Floreta blanca
de gessamí,
floreta nua,
qui t'ha collit ?

Blanca estreleta
la de cinc pics,
entre colomes
t'han fet el llit.

Floreta blanca
de gessamí,
dorms i somnies
damunt el pit
de l'estimada ?

Oh, dolç jardí,
floreta blanca
de gessamí.

Pel cel, la núvola inquieta
que juga a córrer i a morir
entre un vol d'ales d'oroneta
i una muntanya de safir.

Sota de l'arbre, per fortuna
sens més company que el pensament
palpe ta cabellera bruna
que du i s'emporta el braç del vent.

I aquella escena de quimera
en què amb mi estàs és tan real
que en despertar, ta cabellera
encara tinc entre les mans.

Res no s'ha mudat encara
des que som en aquest món :
La lluna segueix tan clara
i al cel les estreles són.
La flor és tan perfumada,
l'ocell refila tan fi.
Cap cosa no és trasmudada,
tot és igual per a mi.

Com fa tants anys ets bonica
i és l'afecte igual encés.
Solsment canvia una mica
i és més tendre el nostre bes.

Carícia:
esclat de flor en la pell;
delícia:
carn que s'esponja,
somni en el despert cervell,
dolçor de taronja.

Mai no t'acarície en va.
La nostra Amor
vessa dolçor i tendror
en el palmell de la mà.

Tinc el greu pressentiment
que algun dia he d'oblidar-te
perquè no és possible amar-te
jorn a jorn eternament.

Vindrà un punt en què la ment
no farà per recordar-te.
Qui podrà, llavors, tornar-te
si jo pas com fuig el vent ?

Ai, Amor! Si el cor t'oblida
bé serà sens desconhort
i en un'hora escarransida

sens un plany per la dissort;
sols serà perquè la Vida
duu la vesta de la Mort.

Si entre els teus braços vivia
vora el teu cor, Dona mia,
fruit del bes la dolçor
altra vida no voldria
car és la Vida l'Amor.

Ha tornat la Primavera
i els nostres cors són jardins.
Tota floreta amorosa
es grósa damunt els brins
i fa que els nostres afectes
siguen humans i divins
i els juraments d'amor vera
naixquen de l'ànima endins.
La neu ja és fosa per sempre
i ara són nets els camins.
Si l'abraçada era forta
els besos són clars i fins.

Camínet de l'horta, vora
la séquia i el canyar
que canta la veu de l'aire
salobre pintat de blau.
Camínet de l'alqueria
tota mudada de blanc
i guarnida de geranis
amb taques, al sol, de sang.

Camínet de l'horta verda
amb seient per descansar...

Sota l'ombra d'olivera
ens vàrem prendre les mans
i renovàrem paraules
del nostre dolç estimar.
El cel tenia àngels rossos
i amor els nostres esguards.
Els somrís a les parpelles
es penjava endormiscat
i jo et deia si em volies
i tu em prenies les mans.

Camínet de l'horta bella
tinc de tu els records més grats.

Jo m'he girat d'espatlles a la Vida
- oh, ma estimada suau -
i ja no sé si el cel és roig o blau.
Res si no tu em guarix la ferida
que és mon dolor i és mon llau.
Tot m'és mesquí llevat de la sentida
i cordial tendror que em tens i atrau.

Aquesta barca fosca que em passeja
pel blau tranquil del port
troba a faltar la dolça marinera
que fores tu, senyora de l'ull fosc.

La vela blanca - una ala de gavina -
et besaria el front
i amb dits oberts pentinaries l'aigua,
l'aigua i sa tremolor.
En el teu braç de carn rodona i bruna
s'enganxaria escata de peix d'or
i en ta galta, commosa, dormirien
els meus llavis de foc.

Prou que sabríem càntics de marina
per cantar-los tots dos !

Unes cançons llue^{ts} i amoroses,
netes i blaves com el mar blavós,
que encomanaren fer un llarg viatge
sota una vela blanca, i sens enyor.

Ai, viatgers els dos! Tot cel i mar,
i aquesta barca fosca que és bressol,
i aquesta vela blanca per corona,
i el teu amor, i el meu, l'amor dels dos !

I tindríem com a rosa dels vents
la rosa de l'Amor.